

Af Riishøj (SF) m.fl.
(Fremsat 18/2 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Energiministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Jeg skal undlade at tage papirer med op for at følge forslagsstillere ns henstilling og blot sige, at under henvisning til, at regeringen har fremsat et lovforslag, forventer vi selvfølgelig, at beslutningsforslaget under udvalgsbehandlingen vil indgå i dette og dermed vil bortfalde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, befragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 73:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en fornyelsesfond i private virksomheder.

Af Holger K. Nielsen (SF) m.fl.
(Fremsat 28/2 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Ifølge dette beslutningsforslag skal der på hver enkelt privat virksomhed med mindst fem ansatte oprettes en fornyelsesfond, og virksomheden skal overføre 1 pct. af værditilvæksten til fonden. Midlerne skal anvendes til udvikling af renere teknologi, til køb af renere teknologi, forbedring af arbejdsmiljøet, gen-

nemførelse af almene og erhvervsrettede uddannelser for de ansatte og organisationsudvikling.

Set isoleret er disse gode formål for en virksomheds udvikling naturligvis noget, regeringen kan tilslutte sig. Men jeg må erkende, at jeg var noget forundret over at læse udformningen af beslutningsforslaget og ikke mindst det middel, som Socialistisk Folkeparti foreslår at vi skal anvende for at nå disse gode mål. Jeg kan på forhånd, og inden jeg går i gang med en mere gennemgribende gennemgang af det, erklære, at disse midler er regeringen overhovedet ikke enig i.

Først og fremmest er jeg af den opfattelse, at forslaget bygger på to forudsætninger, som jeg er helt uenig i. Den ene forudsætning, som SF opstiller, er, at der ikke sker den fornødne fornyelse i erhvervslivet, og at den ikke kan fremmes ad frivillighedens vej. Det er altså efter forslagsstillernes opfattelse nødvendigt at tvinge en fornyelse igennem i de private virksomheder.

Den anden forudsætning, som SF opstiller, er, at der kun er begrænset dialog i virksomhederne mellem lederne og de ansatte.

Som andre væsentlige kritikpunkter vil jeg fremhæve, at forslaget efter regeringens opfattelse kun kan opfattes som en art ekstra skat, oven i købet med negative bivirkninger for virksomhederne ud over det, en skat normalt indebærer. Endelig indebærer forslaget en opbygning af en enormt bureaukratisk administration.

Med hensyn til den første forudsætning om den manglende fornyelse i erhvervslivet vil jeg sige, at ud over at være ganske uenig i, at der ikke sker en fornyelse i erhvervslivet, mener jeg faktisk, at erhvervslivet dagligt fornyer sig på de områder, som forslaget omhandler. Det er netop problemstillinger, som, om jeg så må sige, er oppe i tiden, og virksomhedslederne ved udmærket godt, at hvis de ikke følger med på disse områder, sakker man ganske enkelt bagud i konkurrencen.

Myndighedernes krav til miljø og arbejdsmiljø er under stadig udvikling. Der er ikke behov for at pålægge virksomhederne en særskilt afgrænset udgift hertil, fordi virksomhederne allerede nu er forpligtet til at sørge for, at forholdene er i orden.

[Industriministeren]

Jeg er selvfølgelig ikke blind for, at der indimellem kan være behov for at fremme en bestemt udvikling, skubbe lidt på, så det går lidt hurtigere, hvis det er ønskeligt. Men det gør vi allerede, f.eks. med Industriministeriets udviklingsprogrammer, og her lægger jeg også vægt på, at initiativet til at gennemføre de forskellige aktiviteter må og skal være virksomhederens eget.

På miljøområdet f.eks. gennemfører regeringen for tiden igennem Miljøministeriet programmer for genanvendelse og renere teknologi, og Industriministeriet kører miljøteknologi-programmet.

I den nye erhvervsudviklingsfond, der som bekendt bl.a. skal fremme udviklingen af ny teknologi, vil det være oplagt at søge om medfinansiering også på miljøområdet.

Alt i alt er der en vifte af tilbud til virksomhederne, som de kan benytte sig af, og nogle af dem er nye tilbud, som først lige er kommet til, hvor virksomhederne kan gå ind, hvis de har lyst, og hvis det passer ind i den øvrige planlægning i virksomheden. Vi ser jo, at den slags initiativer er meget benyttet af virksomhederne, og derfor er der ikke behov for nye cigarkasser.

Omvendt vil jeg sige, at hvis virksomhedslederne virkelig var så lidt fornyende, som forslaget postulerer, er jeg alvorligt bange for, at dette forslag ville indebære, at de midler, der anvendes til de gode formål, fremover ville blive begrænset drastisk på den måde, at saldoen på virksomhedens fornyelseskonto ville blive betragtet som det maksimale beløb, der er til rådighed for disse i øvrigt ganske glimrende formål.

Det er selvfølgelig ikke til at danne sig et klart billede af, men jeg tror faktisk, at de fleste danske virksomheder i dag samlet bruger mere end de nævnte 3.200 kr. pr. medarbejder til de formål, der er nævnt i forslaget.

Hvis forslaget bliver vedtaget, kunne man tænke sig, at medarbejderne fremover f.eks. vil få at vide, at dette eller hint kursus eller efteruddannelse kan de ikke komme på, fordi fornyelseskontoen nu er brugt til køb af renere teknologi; eller at der nu ikke er flere penge til renere teknologi, fordi organisationsudviklingsprojektet tømte kontoen. Der kommer decideret et bagslag i virksomhederne. Tvang fremprovokerer kun en begrænsning ikke idérigdom.

Med hensyn til den begrænsede dialog mellem medarbejdere og ledere vil jeg sige, at det er min opfattelse, at samarbejde mellem ledelse og medarbejdere i al almindelighed fungerer godt i de fleste danske virksomheder, og at man allerede nu sagtens kan finde ud af at tale sammen om forbedring af arbejdsmiljø, udvikling af organisationen og om efteruddannelse.

Ud over det mere formelle samarbejde findes der i forvejen flere forskellige fora, hvor virksomhedens ledere og de ansatte absolut er inde i en dialog om nogle af de punkter, som fornyelsesfonden tilsyneladende skulle tage sig af. Samarbejdsudvalgene, sikkerhedsudvalgene, medarbejderrepræsentationen i aktieselskabsbestyrelserne for at nævne nogle af områderne. Jeg har svært ved at se, at der skulle være behov for et nyt forum, som i meget stort omfang vil overlappende de fora, man allerede har i dag.

Forslaget anfægter arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, herunder også foretage investeringer. Er det ikke snarere aftalestof for arbejdsmarkedets parter end et lovgivningsanliggende for mange af de nævnte punkter?

Det er regeringens opfattelse, at de områder, som SF's forslag vedrører, i fuldt tilstrækkeligt omfang er dækket af gældende lovgivning. Initiativer til forbedring af arbejdsmiljø, uddannelse og organisationsudvikling bør ikke tages via ny lovgivning, men ved løbende tilpasning af de eksisterende regler og aftaler, og effekten er pr. tradition og erfaring langt bedre.

Inden jeg går over til de mere tekniske bemærkninger, skal det fremhæves, at regeringen også må tage afstand fra forslaget, fordi den finder, der er tale om en ekstraskat, en særskat på erhvervslivet i milliardklassen i en situation, hvor der bestemt ikke er brug for en sådan. Oven i købet lægges der op til, at satsen på 1 pct. kan øges efter forgodtbefindende; og ikke nok med det, det kan oven i købet konfiskeres af staten, hvis virksomheden ikke bruger pengene, sådan som fader stat mener at pengene skal bruges.

Hvad angår administrationen af forslaget, tror jeg, de fleste vil være enige med mig i, at det er et voldsomt bureaukrati, der skal bygges op for at sikre, at disse fonde fungerer efter deres formål. Jeg synes, det er meget betegnende, at forslaget indeholder meget mere om, hvorle-

[Industriministeren]

des pengene skal indbetales, hvorledes beløbet skal beregnes, hvordan man skal kontrollere, at pengene er blevet brugt rigtigt osv., end om, hvilke formål med fondene man regner med at opnå og opnår.

Og så synes jeg endda, der mangler noget. Hvem skal de ikkebrugte midler indbetales til ud over de fire ministerier, der anføres? Hvem skal anmelde de virksomheder, der ikke bruger pengene? Hvem skal fordele midlerne mellem ministerierne? Og hvad skal ministerierne bruge de konfiskerede midler til? Jeg synes ærligt talt, at hele dette bureaukrati i sig selv er argument nok imod forslaget.

Selv om jeg næppe behøver at konkludere efter dette, vil jeg slutte med på ny at sige, at regeringen er absolut enig i, at de formål, som nævnes, er vigtige for dansk erhvervslivs evne til at klare sig i konkurrencen. Men regeringen er absolut uenig i, at der er behov for at opbygge nye fonde i hver eneste dansk virksomhed bortset fra de allermindste. Danske virksomheder tager allerede vare på alle disse vigtige områder og skal også nok sikre sig at gøre det i øget omfang. Regeringen finder, at hvis disse formål skal fremmes, skal og må det ske ad frivillighedens vej; derfor kan regeringen ikke tilslutte sig forslaget.

Sonja Mikkelsen (S):

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne udtrykke sympati for den idé, der ligger bag det forslag, som vi her behandler.

Der er ingen tvivl om, at der er brug for strategisk udvikling af vores virksomheder. Der er fra mange sider peget på, at især små og mellemstore virksomheder kan have vanskeligheder ved at skaffe tilstrækkelig kapacitet til at foretage den nødvendige strategiske udvikling, som kan sikre fornyelsen i virksomhederne.

Spørgsmålet er imidlertid, om et firkantet forslag som det foreliggende, der pålægger hver enkelt virksomhed at etablere en ganske bestemt form for fond, er vejen frem til at sikre den strategiske udvikling. Det stiller vi os noget tvivlende over for i Socialdemokratiet.

Som sagt, ideen bag forslaget er helt klart rigtigt set. Men det, der skal til for at sikre en strategisk udvikling i en virksomhed, er, at der er motivation til stede både hos virksomhedslederne og hos medarbejderne. Og jeg vil stille mig tvivlende over for, om et krav om, at man

bruger 3.200 kr. om året eller tilsvarende pr. medarbejder, er det, der kan motivere, at vi får gang i den nødvendige udvikling af virksomhederne. På den baggrund kan vi ikke fra Socialdemokratiets side støtte det konkrete forslag.

Men jeg vil gerne rette et spørgsmål til industriministeren. Vi ved, at der foreligger et forslag til erhvervsfremmeprogram fra Erhvervsudviklingsrådet om øget produktivitet i dansk erhvervsliv, som bl.a. skal bruges til at udvikle de menneskelige ressourcer – ikke afvikle de menneskelige ressourcer i virksomhederne, men udvikle de menneskelige ressourcer i virksomhederne. Det er ikke primært til ny teknologi osv., men simpelt hen til et forsøg på at udvikle virksomhederne til at bruge den arbejdskraft, de har, i stedet for at fyre den.

Erhvervsudviklingsrådet har, så vidt det er mig bekendt, oversendt forslaget til ministeren, og jeg vil gerne høre, hvor langt ministeren er i sine vurderinger af det forslag, og hvilke muligheder der er for at finansiere det i den år-række, som et sådant program i givet fald skal løbe over.

Jeg kan tilkendegive, at vi fra Socialdemokratiets side finder, at det er en god idé, og at vi gerne vil bakke op om det forslag, som er kommet fra Erhvervsudviklingsrådet.

Det foreliggende forslag fra SF kan vi ikke støtte, men vi finder, at tanken er rigtig, fordi den er baseret på nogle af de ting, som vi ser at der er behov for i erhvervslivet.

Flemming Hansen (KF):

Det er et interessant forslag, der er til behandling her. Jeg er lige ved at kalde det sympatisk, fordi det i usædvanlig grad udtrykker den ægte vare. Det er den rendyrkede socialisme. Der er ikke så meget at være i tvivl om, og det er en fuldstændig ærlig sag. Men derfor er det også hundrede procent sikkert, at vi afviser det.

Det bygger nemlig på den helt forkerte forudsætning, at erhvervslivet ikke investerer alt, hvad de overhovedet kan. Og derudover er det, som ministeren sagde, en ekstra skat på erhvervslivet.

Jeg var derfor også en lille smule skuffet – men ikke overrasket – over, at fru Sonja Mikkelsen på Socialdemokratiets vegne ikke pure afviste det. Fru Sonja Mikkelsen sagde, at det var en rigtig tanke, at det var rigtigt set. Jeg må

[Flemming Hansen]

sige, at så har Socialdemokratiet ikke bevæget sig væk fra den betonsocialisme, som altid har præget dem.

Jeg vil gerne sige, at erhvervslivet investerer alt, hvad der overhovedet er muligt for det. Ifølge Statistiske Efterretninger nr. 18 fra 1991 står der, at i oktober 1991 gennemførte Danmarks Statistik en undersøgelse vedrørende industriens investeringer, og den viste, at investeringerne i løbende priser fra 1990 til 1991 steg med 13 pct., og at man ifølge denne analyse forventer en ikke mindre investering i 1992.

13 pct.s stigning i investeringerne er efter mine begreber ganske meget.

Derudover har Dansk Teknologisk Institut netop udarbejdet en analyse, som siger, at mellem 50 og 60 pct. af eksportvirksomhederne forventer en stigning i 1992 i forhold til 1991, og 70 pct. af eksportvirksomhederne med mellem 100 og 200 ansatte forventer en stigning i produktionsudviklingen.

Der sker altså en meget kraftig stigning i erhvervslivets investeringer, og det er godt. Derfor er dette forslag så inderligt overflødigt, og vi afviser det pure, selv om vi, som jeg sagde, erkender, at det i allerhøjeste grad er den ægte vare. Men virksomhederne kan, de vil, og de gør dette bedre, end nogen herinde fra Folketinget er i stand til at pålægge dem. Og derfor er det i bedste tilfælde et naivt forslag.

Erik Larsen (V):

Man kan godt sige, at SF i hvert fald er kreativ. Det var også rart, hvis vi kunne sige, at SF var båret af sund fornuft.

Det foreliggende forslag er selvfølgelig udtryk for en vis kreativitet, men i høj grad også en indblanding i virksomhedernes indre forhold.

Et sådant forslag er at trække nogle bestemmelser og nogle ting ned over hovedet på virksomhederne, på de ansatte, som langt de fleste steder løser disse opgaver på fortrinlig vis. Ikke mindst de små og mellemstore virksomheder har jo i høj grad en dialog imellem virksomhedens ansatte og ledelsen, som gør, at disse ting drøftes på forbilledlig vis de fleste steder.

Jeg er bange for, at et forslag som dette vil betyde, at man vil læne sig tilbage og sige, at nu har vi gjort det, som er pålagt os, og så er alt godt.

Det er slet ikke sikkert, at det er sådan, men det vil afføde en frygtelig sløv indstilling hos de mennesker, som burde have interessen for at bidrage til at løse nogle af disse opgaver, som selvfølgelig er vigtige opgaver i virksomhedssammenhæng.

Jeg skal meddele, at Venstre på ingen måde kan støtte det foreliggende forslag. Det er ikke indblanding og styring og bestemmelser fra oven, erhvervslivet har brug for i dag. Det er noget helt andet; det er et godt og frit erhvervsklima. Vi tager klart afstand fra det foreliggende forslag.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne indlede med at takke ministeren, ikke blot for den saglige måde, ministeren gennemgik forslaget på, men også fordi jeg derved er fritaget for at skulle stå og gentage alle disse ting.

Jeg vil blot ganske kort sige, at dette er et typisk eksempel på SF's mistillid til det danske erhvervsliv, og jeg håber ikke, at der er noget andet parti i det danske Folketing, der vil gå ind for det.

Sonja Albrink (CD):

Jeg skal indlede med at sige, at CD ikke kan støtte det foreliggende forslag. Som tidligere ordfører har sagt, og som ministeren så rigtigt anførte i sin tale, er der ikke brug for, at vi opretter flere cigarkasser. Jeg har fuld tillid til, at danske virksomheder selv kan finde ud af det, som SF rejser.

Så ingen støtte fra CD.

Lone Dybkjær (RV):

Heller ikke Det Radikale Venstre kan støtte det forslag, SF her har fremsat. Vi mener ikke, det er den rigtige måde at gøre tingene på, og det medvirker jo direkte til, uanset hvordan man betragter det, en almindelig omkostningsforøgelse.

Men når det er sagt, vil jeg godt sige, at det er klart, at der er behov for fornyelse i dansk erhvervsliv. Jeg vil også sige, at det er lige så åbenbart, at uanset hvad vi sætter i gang af større erhvervsudviklingsprogrammer, vil det næppe være tilstrækkeligt, hvis der ikke også i selve virksomhederne kommer til at foregå et eller andet.

[Lone Dybkjær]

Derfor synes jeg, der er behov for at tage en diskussion om, hvordan en sådan fornyelse kan skabes, hvad der er den bedste motivering, og hvilke hjælpemidler det offentlige kan stille op med.

Men altså, dette er ikke vejen.

Glønborg (KRF):

Ud fra mit kendskab til erhvervsvirksomheder må jeg sige, at jeg tror ikke på, at dette forslag vil gavne fornyelsen i erhvervsvirksomhederne. Jeg tror ikke på, at der er brug for et lovindgreb på dette område. Fornyelse er nødvendig, men det tror vi virksomhederne er bedst til at klare frivilligt.

Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

Holger K. Nielsen (SF):

Det kan ikke siges at have været en opmuntrende debat om dette forslag, og jeg får næsten lyst til at gentage, hvad Schiller sagde, at imod dumhed kæmper selv guderne forgæves. Jeg synes, det har været en ualmindelig uintelligent diskussion, der har været her i salen.

Det er for så vidt reelt nok, når hr. Flemming Hansen af politiske grunde melder fra, og det samme lå jo i ministerens afvisning. Der var nogle klare ideologiske begrundelser for det, og det accepterer jeg. Jeg er bare fundamentalt uenig i det udgangspunkt, ministeren og hr. Flemming Hansen og andre borgerlige ordførere havde – et udgangspunkt, der går på, at alt skal være som tilforn. Der skal ikke være ændringer, der skal ikke være muligheder for, at man kan inddrage de ansatte i højere grad, og at man skal kunne demokratisere nogle af de her ting. Det lå der bag, og det har hele tiden ligget i de borgerlige partiers afvisning af tankegangen om økonomisk demokrati. Så det er sådan set fair nok, reelt nok, og det havde jeg også forventet.

Derimod undrer det mig lidt at høre, hvad den socialdemokratiske ordfører og den radikale ordfører sagde. Fru Lone Dybkjær sagde meget manende, at dette er ikke vejen. Det var virkelig et argument med slag i, må jeg sige. Jeg sad og tænkte, at der har vi virkelig en radikal forståelse af de store sammenhænge i dansk erhvervsliv og et konstruktivt bidrag til, hvordan vi kan få gang i demokratisering af erhvervslivet.

Det her er et spørgsmål om demokratisering, et spørgsmål om, at SF mener, at demokrati ikke bare er et spørgsmål om, hvad vi går og laver herinde, men også et spørgsmål om, at man skal have udvidet demokratiet i virksomhederne. Men dette er ikke vejen, sagde fru Lone Dybkjær, og havde ellers ikke andet at bidrage med. Jeg synes, det er for sølle, for at sige det helt ærligt.

Jeg er også lidt uforstående over for, at den socialdemokratiske ordfører i den forstand var afvisende over for forslaget. Der var nogle gode intentioner, sagde Socialdemokratiet. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at dette faktisk er et forsøg på at videreudbygge de tanker om økonomisk demokrati og virksomhedsdemokrati, som man også har arbejdet med i Socialdemokratiet, og som jeg også tror Det Radikale Venstre har haft nogle ideer om, og det er, synes jeg selv, et meget konstruktivt forslag for at få debatten videreført på nogle konkrete områder. Ikke noget med centrale fonde osv., men noget med, at de ansatte på konkrete områder skal inddrages i beslutningerne.

Der er ikke tale om en ekstraskat, hvad er det for noget vrøvl? En skat er noget, man betaler ud af virksomhederne. Der er tale om, at man demokratiserer en række af de beslutninger, der bliver truffet i dag, der er tale om, at de ansatte skal inddrages i beslutningerne om disse investeringer. Det med, at der er tale om beskatning, er det rene og skære nonsens, for at sige det rent ud. Der er tale om, at der skal være mere medindflydelse på den måde, virksomhederne fungerer på, det er hensigten med det her. Det er et demokratiforslag, og derfor undrer det mig, at man ikke var i stand til at gå ind med lidt bedre underbyggede argumenter. Men det må vi jo tage til efterretning. Det er ærgerligt, men vi arbejder videre, det kan jeg forsikre for. Der er ikke tale om betonsocialisme, som hr. Flemming Hansen sagde, der er tale om nogle fornuftige ordninger, hvor de ansatte i høj grad får indflydelse på deres egen arbejdssituation og på virksomhederne.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Jeg synes lige, jeg skal gøre en enkelt bemærkning til hr. Holger K. Niensens svar heroppefra om, at dette forslag skulle være et særlig velegnet forslag til at øge demokratiudvik-

[Sonja Mikkelsen]

lingen i virksomhederne. Det er nu ikke sådan, vi fra Socialdemokratiets side har set dette forslag. Jeg tror ikke, at man kan udvikle demokratiet særlig voldsomt i virksomhederne for 3.200 kr. pr. medarbejder om året, som der er lagt op til. Oven i købet ser man, at hvis man i virksomhederne ikke kan bruge pengene, er det altså ikke arbejdsmarkedets parter eller repræsentanter for lønmodtagerne generelt, der sammen med arbejdsgiverne skal bruge pengene, nej, så skal pengene inddrages af staten og derefter bruges af nogle ministerier i forhold til det overordnede formål, som i øvrigt er udmærket, og som ligger i forslaget.

Jeg synes ikke, at det er rimeligt, at hr. Holger K. Nielsen siger, at her er altså et demokratiforslag, som vi fra Socialdemokratiets side afviser. Efter vores opfattelse er dette ikke et forslag, som er egnet til at udvikle demokratiet væsentligt i virksomhederne.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen hvis det ikke er en udvidelse af demokratiet, at man får større indflydelse på investeringerne, hvad er så hele tankegangen bag Socialdemokratiets gamle ØD-tanker? Det er da præcis det samme, der ligger bag det. Man kan diskutere niveauet, om det er for lavt – det kan man bestemt. Jeg vil da gerne sætte det op, men vi har sat det sådan for ligesom at starte i det små og så gradvis at kunne hæve det. Vores udgangspunkt er, at vi skal i gang med dette her, og derfor starter vi med dette ret begrænsede forslag, som vi godt vil kunne udvide på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Blot dette, at jeg havde en forventning om, at ministeren ville tage ordet, før vi sluttede debatten, idet jeg i mit første indlæg stillede et direkte spørgsmål til ministeren.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Det er korrekt, der blev stillet et spørgsmål til mig, og det var ikke, fordi jeg ville smygge mig uden om at besvare det, men det var simpelt hen, fordi jeg syntes, at debatten her drejede sig om alt muligt andet end det i øvrigt fornuftige forslag, der er kommet fra Erhvervsudviklingsrådet.

Jeg kan gøre opmærksom på, at min holdning til det forslag, der er kommet, er meget positiv, og det vil indgå i de kommende års finanslovsforhandlinger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Jørn Pedersen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 69:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af rådgivningscentre for børn og forældre.

Af Bente Juncker (CD) m.fl.
(Fremsat 18/2 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Beslutningsforslaget opfordrer regeringen til i næste folketingssamling at udarbejde lovforslag om oprettelse af rådgivningscentre for børn og forældre.

Forslagsstillerne lægger stor vægt på, at rådgivningen skal kunne gives som et åbent tilbud, og at den ikke skal være forbundet med nogen form for registrering eller journalisering.

Det er klart, at der er et behov for den art rådgivning, som beslutningsforslaget omhandler, men her finder jeg at det er på sin plads at nævne, at det allerede i dag i de regler, der knytter sig til bistandslovens § 28, er slået fast, at det er vigtigt, at der etableres en åben rådgivning og vejledning i kommunerne, således at alle frit kan henvende sig alene med det formål at blive rådgivet. Mange kommuner har